U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. K.,** zastoupen JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové nám. 232, Týniště nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2008, čj. OAM-457/LE-BE03-BE07-2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2009, čj. 48 Az 85/2008 - 58,

takto:

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Denisu Mitrovičovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neboť tuto žádost podal až poté, co mu bylo orgány Policie České republiky uloženo správní vyhoštění. Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ke krajskému soudu, v níž namítal, že v řízení mělo být zkoumáno, zda byl ve své vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť nebylo vydáno v souladu se zákonem. S odkazem na judikaturu zdejšího soudu krajský soud dovodil, že bylo povinností žalovaného odůvodnit své rozhodnutí i ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany. Takové odůvodnění však v rozhodnutí žalované chybí. Ač to není v napadeném rozsudku výslovně uvedeno, touto vadou se krajský soud zabýval z úřední povinnosti, jelikož nebyla uplatněna ve formě žalobního bodu.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Požadavek posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu považuje žalovaný za rozporný se zákonem, protože zákon o azylu jej žalovanému ukládá toliko v případech postupu dle § 16 odst. 1 písm. e) a f). V této souvislosti žalovaný poukázal i na skutečnost, že otázka existence hrozby vážné újmy v případě návratu cizince do země původu je posuzována formou závazného stanoviska i v řízení o správním vyhoštění. Tato duplicita dosud nebyla judikaturou dostatečně posouzena. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se závěry uvedenými v rozsudku souhlasí a má za to, že soud rozhodl správně, pokud napadené rozhodnutí zrušil. Argumentace žalovaného je ryze účelová, tendenčně vykládající příslušná ustanovení zákona o azylu. Navrhl proto, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

Usnesením ze dne 3. 12. 2009, čj. 1 Azs 54/2009 - 85, bylo řízení o kasační stížnosti přerušeno s odkazem na předložení právní otázky významné pro posouzení této věci rozšířenému senátu zdejšího soudu. Rozšířený senát se však věcí odmítl zabývat, neboť dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky § 17 s. ř. s. Důvody přerušení řízení tudíž pominuly a zdejší soud výrokem I. tohoto usnesení rozhodl, že se v řízení pokračuje.

Žalobcem napadený právní názor, který krajský soud aplikoval v projednávané věci, zaujal 1. senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, čj. 1 Azs 107/2008 - 78. Jelikož na základě argumentů žalovaného ani jiných důvodů nedospěl k závěru, že by bylo na místě tento názor měnit a předložit věc rozšířenému senátu, nejsou splněny podmínky § 104a s. ř. s., pročež kasační stížnost musela být jako nepřijatelná odmítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Žalobci byl pro řízení ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti (písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé) a náhradě hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Zástupci tedy celkem náleží 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu